

Кристалният Джакомо

Джани Родари

ПРИКАЗКИ ПО ТЕЛЕФОНА

Джани Родари

Едно време в далечен град се родило прозрачно дете. През него можело да се вижда както през въздуха и водата. Било от плът и кръв, а изглеждало като от стъкло и ако паднело, не се строшавало, най-много на челото му излизала прозрачна цицина.

Виждало се как бие сърцето му, виждало се как мислите му играят като шарени рибки в басейна си.

Веднъж по погрешка детето казало една лъжа и веднага хората видели нещо като огнена топка зад челото му: то казало истината и огнената топка се стопила. Оттогава нататък през целия си живот то не казало нито една лъжа.

Друг път един приятел му поверил тайна и веднага всички я видели като черна топка, която се въртяла в гърдите му, не му давала мира и тайната престанала да бъде тайна.

Детето пораснало, станало младеж, после мъж и всеки можел да чете мислите му и да отгатва отговорите му, когато го питали, още преди да е отговорил.

Той се казвал Джакомо, но хората го наричали "Кристалният Джакомо" и всички го обичали заради неговата честност. Край него всички ставали по-добри.

За жалост в тая страна се издигнал да управлява един жесток диктатор. Започнал период на насилия, несправедливости и нещастия за народа. Който посмеел да се възмуцава, изчезвал, без да остави следа. Който се бунтувал, бил разстрелван. Бедните били преследвани, унижавани и оскърбявани по стотици начини.

Хората мълчали и страдали поради страх от последствията.

Но Джакомо не умеел да мълчи. Дори и да не отварял уста, неговите мисли говорели вместо него: той бил прозрачен и всички четели зад челото му мисли на възмущение – Джакомо осъждал несправедливостите и насилията на тирана. После тайно хората си повтаряли мислите на Джакомо и се обнадеждавали.

Тиранът накарал да арестуват Кристалния Джакомо и заповядал да го хвърлят в най-мрачния затвор.

Но тогава се случило нещо изключително. Стените на килията, в която Джакомо бил затворен, станали прозрачни, след тях – стените на затвора, и най-последно – външните стени. Хората, които минавали край затвора, виждали Джакомо седнал на своето столче, сякаш и затворът бил от кристал, и продължавали да четат мислите му. Нощем затворът разпръсквал силна светлина и тиранът в своя дворец трябвало да спуска всички завеси, за да не я вижда, но пак не успявал да заспи. Кристалният Джакомо, макар и във вериги, бил по-силен от него, защото истината е по-силна от всяко нещо, по-светла от деня, по-страшна от ураган.

Източници:

Текст: <http://prikazki.com>

Изображения:

<http://fototema.ru>

<https://gr.pinterest.com>

<https://www.youtube.com>

Изготвил: Гинка Среброва – студент-практикант, проект „Студентски практики“

Проверил: Диляна Гаджева, ментор по проекта